

paa dem selv, i hvilket Omfang de vilde benytte Medhjælp til Arbejdets Udførelse, hvem de vilde antage til Medhjælp, og hvorledes de vilde lønne denne Medhjælp. Under en saadan Ordning maatte Dommerens Ansvar bedømmes efter Bestemmelsen i D. L. 3—19—2, saaledes at de havde et ubetinget Ansvar for de af deres Medhjælpere begaaede Fejl.

Efter at Sportellønningen for Retsbetjentenes Vedkommende var afløst af faste Lønninger, beholdt Retsbetjentene gennem Systemet med Kontorholdslove, der reguleredes hvert 5. Aar efter Gennemsnittet af det i den forudgaaende 5 Aars Periode forbrugte Beløb, men som ikke fastsatte Bestemmelser om Antal af Personale m. v., i vidt Omfang Raadigheden over Medhjælpsforholdene, og den Omstændighed, at en eller flere af Personalet havde Adgang til at drive en privat juridisk Virksomhed, der kunde give ret betydelige Indtægter, gjorde det muligt for Retsbetjentene at sikre sig en vel kvalificeret Arbejdskraft, der samtidig gennem sine økonomiske Kaar frembød en god Garanti mod Besvigelse og for Ansvaret for Fejl.

I Aarenes Løb blev denne Raadighed med Hensyn til Medhjælpsforholdene imidlertid i høj Grad beskaaret derigennem, at Staten gennem Kontorholdslovene og de dertil knyttede Normeringsanordninger efterhaanden overtog Afgørelsen saavel med Hensyn til Antallet og Arten af det Personale, der skulde knyttes til Embederne, som med Hensyn til Bestemmelsen af Lønningsvilkårene, saa at Dommerne allerede i mange Aar forud for Ikrafttrædelsen af Lov Nr. 128 af 15. April 1930 angaaende Fuldmægtige ved Underretterne uden for København m. m. kun gennem det privatiserende Personales gode økonomiske Kaar havde dog nogen Garanti for Følgerne af den historisk udviklede ubetingede Ansvarsregel. Efter at Loven af 15. April 1930 er traadt i Kraft og der i Forbindelse dermed er truffet faste Bestemmelser angaaende Lønning af ikke statsansatte Fuldmægtige og fra 1. April 1936 tillige, jfr. Finansministeriets Regulativ af 8. Februar 1936 vedrørende Aflønningen af Kontormedhjælpere, med Hensyn til Kontormedhjælpere, har Dommerne vel bevaret Beføjelsen til Antagelse og Afskedigelse af ikke statsansatte Fuldmægtige og af Kontormedhjælpere, men paa Grund af Bestemmelserne om bestemte Alderstrin for de enkelte Stillinger og bestemt fastslaaede Kvalifikationer

samt om Alderstillæg efter faste Regler, er denne Beføjelse nu af en saa udpræget formel Natur, at den maa anses for at ligge meget langt fra den Raadighed over Arbejdsforholdene, der var det oprindelige Grundlag for det ubetingede Ansvar.

Det maa derfor efter Dommerforeningens Opfattelse anses for urimeligt under de nuværende Forhold, hvor Personaleordningen i alt væsentlig svarer til Ordningen paa Amtstuer, Postkontorer, Toldkontorer og lignende, at bibeholde et ubetinget Ansvar for Dommerne for Svig og Fejl, begaaet af Personalet, blot fordi det som tjenstligt Hverv paahviler den paagældende Embedsmand paa vedkommende Administrations Vegne at foretage Ansættelse og Afskedigelse uden selv at have nogen Bestemmelsesret med Hensyn til Antagelsesvilkaar og Personaleantal.

Dommerforeningen har endvidere fremhævet de Vanskeligheder, der er fremkommet efter Nyordningen med statsansatte Dommerfuldmægtige, idet Dommerne kun bærer Ansvaret for disses Fejl, naar der foreligger Forsømmelse fra Dommerens egen Side. Personalet bestaar herefter dels af statsansat, dels af privat ansat Personale, der efter Sagens Natur i vidt Omfang vil komme til at arbejde sammen, saa at det vil være vanskeligt, om ikke umuligt, paa et senere Tidspunkt at fastslaa, hvorledes Forholdet ligger. Eventuelle Fejl vedrørende Tinglysningsvæsenet vil saaledes let kunne tænkes at være begaaet af en statsansat og en ikke statsansat Dommerfuldmægtig i Forening.

Disse Betragtninger fra Dommerforeningen kan Justitsministeriet i det hele tiltræde. Den Udvikling, der har fundet Sted, har ogsaa efter Justitsministeriets Opfattelse medført en saadan Forskydning af Forholdene, at Opretholdelsen af en Ordning, hvorefter Dommerne i større Omfang end andre Tjenestemænd bærer Ansvaret for Fejl, der begaas af det af dem antagne Personale, maa anses for urimelig. Det samme Forhold gør sig imidlertid ogsaa gældende med Hensyn til Politimestrene, som ligeledes maa antages hidtil at have haft et ubetinget Ansvar for Personalets Handlinger, og det foreslaas derfor, at det nu fastsættes, at Underretsdommere og Politimestre kun er ansvarlige for det Tab, der i Tjenestens Udførelse forvoldes af deres Fuldmægtige og øvrige Kontorpersonale, for saa vidt de har udvist Forsømmelighed ved Personalets Antagelse, ved Tilrettelægningen af dets Arbejde eller ved Tilsynet med dettes Ud-